

קובץ

הערות וביאורים

חדר חב"ד ד'תשנ"א

גליון ב'

ש"פ פנחס
מבה"ח מנחם אב

יוצא לאור ע"י
תלמידים המדריכים דחדר חב"ד באלטימאר
מבצע "ונפלינו"
שנת השבעים וחמש לנשיאות כ"ק אדמו"ר זי"ע
שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים וחמש לבריאה

Kovetz

Ha'aros U'biurim

Issue 2

Copyright © 2025

by

Mivtza Viniflinu – Cheder Chabad Baltimore

5713 Park Heights Ave. / Baltimore Maryland, 21215

viniflinu@gmail.com

Printed in the United States of America

נסדר והוכן לדפוס ע"י הת' דוד צבי
בן נחמה דינה

נערך ע"י הת' לוי יצחק בן שרה ולוי
יצחק בן רחל

פתח דבר

לקראת ש"ק פרשת פנחס, מבה"ח מנחם אב, הננו מוציאים לאור קובץ הערות וביאורים – חדר חב"ד באלטימאר, גליון ב'.

ידוע לכל גודל החביבות שרכש לכ"ק אדמו"ר זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע להוצאת קובצי הערות, ובמיוחד לאלו העוסקים בתורתו הק'. ואנו בטוחים שהקובץ תגביר ה'קאך' והחיות בלימוד התורה לנח"ר כ"ק אדמו"ר. ובפרט, שקובץ זו הוא מיוחד ביותר בזה שנדפס בזמן הקיץ, חוץ מסדרי הישיבה הרגילים, וגם שבו נדפס הערות לא רק מהבחורים המדריכים,

אלא גם מהילדים בענינים שהם לומדים בהקיץ.

בקשתנו פרושה לכל מי שיש לו הערות וביאורים בכל חלקי התורה, שישלחם אל המערכת על מנת שנוכל להדפיסם בקובצים הבאים, שיצאו לאור בעזה"י.

בראש הקובץ נדפת קטע משיחת יום שמח"ת, תשט"ו, שבו מדובר אודות ענין 'ונפלינו', (שחסידים הם שונה בכמה ענינים – רק מפני שהם חסידים), שהוא ה'קאך' ותוכן המבצע של קיץ זו בחדר חב"ד.

בתור הוספה, נדפס בסוף הקובץ ליקוט מתורת כ"ק אדמו"ר העוסקים בענין ד'ונפלינו'.

ויה"ר שבקרוב נזכה לשמוע "תורה חדשה מאתי תצא" בביאת משיח צדקנו תיכף ומיד ממש.

המערכת

ועש"ק, ש"פ פנחס, מבה"ח מנחם אב,

כ"ב תמוז, ה'תשפ"ה

שנת השבעים וחמש לנשיאות כ"ק אדמו"ר זי"ע

באלטימאר, מ.ד.

מפתח

- 3 פתח דבר
- 5 דבר מלכות
משיחת יום שמח"ת, תשט"ו
- 6 מקור הדין להמתין אחר ג' פסיעות בשמו"ע
הת' לוי יצחק שי' שכטר
- 9 מציאת הגויים לע"ל
הת' יהודה לייב שי' וויטמאן
- 10..... בדין צבע הרצועות דתפילין
הת' לוי"צ שי' צירקינד
- 11..... הערות הילדים
באנק ח'
- 13..... הוספה
'ונפלינו' בתורת רבינו

דבר מלכות

משיחת יום שמחת תורה, תשט"ו

כ"ח. התורה מספרת: "וילך ראובן בימי קציר חטים וימצא דודאים בשדה", ומפרש רש"י: "להגיד שבחן של שבטים, שעת הקציר הי' ולא פשט ידו בגזל להביא חטים ושעורים, אלא ("דודאים", שהם) דבר ההפקר שאין אדם מקפיד בו".

ממ"ש רש"י "להגיד שבחן של שבטים", מובן שבין כל אנשי סביבתם לא התנהג אף אחד באופן כזה. אבל השבטים ידעו שהנהגתם צריכה להיות באופן אחר; עליהם להתנהג בכל פרט באופן של תורה וקדושה. כך הנהיג יעקב בביתו, שביתו הי' שונה מבתי כל האחרים.

אין ללכת אחרי "רוח הזמן". ודבר זה צריך להיות באופן ניכר כך שהילדים ידעו שאביהם ואמם שונים מכל השאר: נשים אחרות לבושות בבגדים שצניעותם אינה בהידור, אבל אמם לבושה בצניעות בתכלית; אבות אחרים אינם נשמרים מלרמות את הזולת בעסקיהם, אבל אביהם אינו מנסה לרמות איש, אלא נושא ונותן באמונה, וכיו"ב.

אפילו כשהילד קטן עדיין, ואינו יכול לקלוט את משמעותם של תורה וקדושה, יכול הוא כבר להבין שביתו שונה מביתם של אחרים – "ונפלינו". ובמילא אין הילד לומד מילדים אחרים, ואדרבה – כשרואה שילדים אחרים מתנהגים שלא כראוי ואינם נשמרים מגזל, ולוקחים משדות זרים לא רק "דודאים" של הפקר, הרי ענין זה גופא הוא עבורו הוראה ברורה שלא לנהוג כך; הוא יודע שאלו אינם חברים עבורו.

מהנהגה כזו יוצא שבט ראובן, וכן שבט יששכר (שנולד ע"י מעשה זה של מציאת הדודאים ע"י ראובן) – שמראובן ויששכר יצאו ראשי סנהדראות ועמודי הוראה.

מקור הדין להמתין אחר ג' פסיעות בשמו"ע

הת' לוי יצחק ש"י שכטר
מדריך באנק ט'

בקשר למבצע ונפלינו, שא' שההדגשות העיקריים בהמבצע הוא ע"ד ההלכה המפורש בשו"ע¹ להמתין במקומו לאחר שפסע הג' פסיעות, ראיתי לנכון להביא המקורות לדין זה מש"ס ופוסקים, עד לשיטת אדה"ז והנהגת כ"ק אדמו"ר בזה – עכ"פ בקיצור, בהנוגע למעשה.

המקור לדין זה הוא בגמ' יומא: אמר (לי') רב מרדכי כיון שפסע שלש פסיעות לאחריו התם איבעיא לי' למיקם משל לתלמיד הנפטר מרבו אם חוזר לאלתר דומה לכלב ששב על קיאו.

ומובא דין זה למעשה בהרי"ף והרא"ש, אבל לא על אתר ביומא אלא במס' ברכות ס"פ אין עומדין.

קודם שאתחיל להביא הדעות בראשונים על מה שלא נתפרש בדין זה, דהיינו: מתי אכן יש לחזור למקומו, האם דין זה שייך להש"ץ או למי שאינו מתפלל עם הציבור וכו', הרי יש להעיר אודות ענין מעניין, והוא, שבגירסת כמה מהפוסקים, דין זה אינו בהגמרא יומא כלל, ורב מרדכי – בעל המימרא, הוא גאון אחד שהי' אחר חתימת התלמוד. למשל, בתשובת הרשב"א סי' תל"ו כ' בפירוש שדין זה אינו נמצא בש"ס, וכמו"כ הב"י² ציין רק להרי"ף והרא"ש ולא למקורו הראשון שהוא הגמ' ביומא. אבל אעפ"כ נראה שדין זה נתקבל אצל כל הפוסקים וכן נקטינן להלכה.

מתי יש לחזור:

בהרי"ף והרא"ש הובא ב' דעות מתי יש לחזור, או כשמתחיל הש"ץ להתפלל בקול, או עד שיגיע לקדושה. (ויש גירסא בדברי הרא"ש – עד

(1) כהלשון בהניגון הידוע שחבר הבחורים ב"BMD" – "אין שו"ע אזוי ס'שטייט".

(2) נג, ב.

(3) סי' קכ"ג, ד"ה ובמקום.

שפסע הש"ץ, דהיינו כשהש"ץ מסיים תפילתו בלחש). הרמב"ם⁴ פסק שימתין עד קדושה. בשו"ע כתב⁵ "ולא יחזור למקומו עד שיגיע הש"ץ לקדושה ולפחות עד שיתחיל הש"ץ להתפלל בקול רם", שמשמע שלתחילה יש להמתין עד קדושה, וכן נקט אדה"ז כעיקר, וז"ל (שם ס"ג): "במקום שכלו השלשה פסיעות יעמוד ולא יחזור למקומו עד שיגיע שליח ציבור לקדושה. . . ויש אומרים שמהתחיל הש"ץ להתפלל בקול רם מותר מותר לחזור למקומו. . . ולענין מעשה, במקום שאפשר בקל יש לחוש לסברא הראשונה וכן נוהגין אבל במקום שיש דוחק בבית הכנסת ויבאו לידי מחלוקת יכול לחזור למקומו מיד שפתח הש"ץ בקול רם. וכשאומרים פיוטים קודם קדושה לדברי הכל א"צ לעמוד עד קדושה אלא מיד שפתח הש"ץ בקול רם חוזר למקומו".

עפ"ז, בנוגע למעשה: בד"כ ימתין עד קדושה, [וכאן המקום להעיר ע"ד ענין הנוגע למעשה שמצאתי מקצת טועים בזה, והוא הסעיף הבאה בשו"ע אדה"ז: יש מקפידים שלא יעבור אדם לפנייהם בעוד שהם עומדים במקום שפסע שלא יפסיק זה בין ו' פסיעותיהם אבל מ"מ ע"י קפידתם טועים שכשרואים מי שרוצה לעבור לפנייהם הם ממהרים לחזור למקומן קודם שיעור שנתבאר". דהיינו, שיש "לוותר" על מי שרוצה לעבור לפניו אחר שפסע ולא יחזור למקומו קודם קדוש (או עכ"פ קודם חזרת הש"ץ – ויש לעיין מהו הכוונה בסס"ג "שיש דוחק בבית הכנסת ויבאו לידי מחלוקת" – האם הכוונה למחלוקת כזו – שא' רוצה לעבור והשני אינו מניח לו וכו' (כנראה בחוש שזהו דבר המצוי – עכ"פ במה שראיתי) או לענין אחר שינו קשור לזה כלל)] אא"כ קשה הדבר וכו'. אבל בימים טובים שאומרים הרבה פיוטים, (כמו ר"ה ויה"כ), בודאי יכול לחזור מיד כשהתחיל חזרת הש"ץ.

[ולהעיר, שראינו אצל כ"ק אדמו"ר, שלפעמים, כשהחזן האריך בהניגון בתחילת חזרת הש"ץ, הי' רבינו חוזר למקומו קודם קדושה – ראה למשל בהוידאו במנחה דכ"ה חשוון תשמ"ח!]

(4) הל' תפילה פ"ט ה"ב-ד.

(5) סי' קכ"ג ס"ב.

בנוגע לתפילת ערבית:

מנהג רבינו הי' להמתין עד שיגיע הש"ץ לתתקבל⁶. ובליל שבת, המנהג להמתין עד מגן אבות.

בנוגע להש"ץ עצמו:

כ' הרשב"א בתשובה הנ"ל שאין צריך להמתין כלל, מפני שהטעם הנ"ל אינו נוגע שמוכן שהטעם שחוזר הוא בשביל חזרת הש"ץ, אבל המנהג הוא שיעמוד כדי הילוך ד' אמות.

בנוגע ליחיד המתפלל:

יש חילוק בין ב' הדעות המובאים לעיל. לפי המ"ד שצריך להמתין רק עד שיגיע לחזרת הש"ץ, הרי מספיק שימתין רק כדי הילוך ד' אמות. אבל לפי המ"ד שיש להמתין עד קדושה יש להמתין כהשיעור שיגיע הש"ץ לקדושה, אא"כ הוא חוזר כדי להתפלל שנית, או ליפול על פניו וכו'.

[בנוגע לביאור הטעם של הלכה זו, דהיינו, ביאור המשל של כלב ששב על קיאו, ראה בהקובץ הבאה בעזה"ת].

כהנ"ל הוא רק טיפה מן הים מכל השקו"ט בזה, והעיקר הוא שכולנו יתנהג באופן ד'ונפלינו'. שלא רק שיקיים הלכה זו, אלא יקיים אותו מיט א שטורעם און מיט א תוקף, וישפיע גם על אחרים שיזהר בזה – ההורים (והשיב לב אבות על בנים – ע"י בנים), האחים, החברים, מתוך כל שאר ההלכות בשו"ע, (כמובן), ותהי' הנהגה זו "המעשה אחד" שיכריע אותו ואת כל העולם כולו לכף זכות ויביא ישועה והצלה לעולם במהרה בימינו ממש!

(6) וראה המצויין בספר 'הליכות מנחם', ח"א ע' ש"מ הע' 7.

מציאות הגויים לע"ל

הת' יהודה ליב שי' וויטמאן

מדריך באנק א'

בלקו"ש חכ"ג¹ מסביר כ"ק אדמו"ר סברת הפלוגתא אי לעת"ל יהיו הגויים קיימים או לא, שבעצם לכו"ע הם יחיו בגשמיות בגוף רק שהמחלוקת אם המציאות שלהם תחשב כדבר בפ"ע, או כפרט וטפל ביחס לבנ"י. זאת אומרת, אם הזיכוכך שלהם הוא רק כלי והכשרה כדי שבנ"י יקבלו את הגילוי או שגם כדי שהם יקבלו את הגילוי ושני אופנים אלו מתאימים עם שני הפי' במילה וקרקר אי הוי ל' הריסה (-אופן הב') או ל' שליטה (-אופן הא') ובהע' שם² מציין לשיחה בח"כ, ע"ש.

ויש להעיר שהגם ששם (בח"כ) מבואר אותה נקודה שמסביר כאן, אבל זה ממבט אחר: לשיטה שהגויים הם מציאות הוא מפני שכל מציאותם הוא רק בשביל בנ"י וממילא זה נותן להם מציאות אבל אם סיועם לבנ"י הוא דבר נוסף על עצם מציאותם ממילא הם בעצמם שום דבר ולא מציאות.

והחילוק בין פה לשם הוא פשוט: שם בא להסביר ב' אופנים 'ווי מקוקט אויף דער וועלט', ז.א. שהגישה היא מלמעלה למטה: עד כמה אלוקות חודר בתוך העולם, משא"כ כאן בא להסביר היחס שלהם לגילוי, ז.א. שהגישה היא מלמטה למעלה: עד כמה המציאות שלהם כלולה באלוקות.

(1) ע' 172.

(2) ע' 178, הע' 74.

בדין צבע הרצועות דתפילין

הת' לוי יצחק שי' צירקינד
מדריך באנק ב'

לגבי הדין צבע הרצועות איתא בגמ'¹ "אמר רבי יצחק רצועות שחורות הלכה למשה מסיני. מיתבי תפילין אין קושרין אותן אלא במינן בין ירוקות בין שחורות בין לבונות, אדומות לא יעשה מפני גנאי וד"א". ופירש"י², "גנאי מפני שצבען אדום מחמת חטטין, וד"א שמא יאמרו אשתו נדה בעל ונצבעו בדם".

אדמו"ר הזקן מביא דין זה בשולחנו³ וז"ל: "הלכה למשה מסיני שיהיו הרצועות שחורות מבחוץ אבל מצד פנים יעשה מאיזו צבע שירצה חוץ מאדם שהוא גנאי שלא יאמרו שמדם חטטיו נצבעו והאדימו וכו".

וצריך ביאור למה מביא אדמו"ר הזקן רק טעם הא' לדין זה ומשמיט טעם הב'. ועוד, שהבית יוסף מביא⁴ הב' טעמים הנ"ל ובהשולחן ערוך שלוש⁵ משמיט טעם השני? (ולהעיר שהרי"ף⁶ והרא"ש⁷ מביא ב' הטעמים הנ"ל בפנים אבל הטור⁸ אינו מביא שום מהב' טעמים לדין זה).

ואולי יש לומר שאדמו"ר הזקן מקורו הוא מהרמב"ם⁹ שמביא רק טעם הא' ומשמיט טעם הב' אבל אם כל זה צריך ביאור מהו הטעם לזה שהרמב"ם משמיט את טעם הב'.

-
- (1) מנחות לה, א.
 - (2) ד"ה 'מדומות לא יעשה'; וד"ה 'דבר אחר'.
 - (3) סי' לג סע' ד.
 - (4) ד"ה ושיהיו שחורות.
 - (5) סי' לג, סע' ג.
 - (6) הלכות תפילין פ"ז ה"א.
 - (7) הלכות תפילין פ"ח.
 - (8) סימן לג.
 - (9) הלכות תפילין פ"ג הי"ד.

הערה בד"ה אשר הצו

יוסף חיים יהודה לייב שי' שרייבמאן

לוי יצחק שי' שפירא

באנק ח'

בפרשתנו (כו, ט) כ' "ובני אליאב נמאול ודתן ואבירם, הוא דתן ואבירם קראי עדה אשר הצו על משה ועל אהרן בעדת קרח בהצתם על ה'". ופי' רש"י:

– ד"ה אשר הצו; את ישראל על משה.

– ד"ה בהצתם; את העם על ה'.

– ד"ה הצו; השיאו את ישראל לריב על משה – לשון הפעילו.

כל מה שמבאר בד"ה הראשון, מבאר עוד הפעם בד"ה השלישי, לא רק במי הפסוק מדבר אלא גם עוד יותר בתוכנו "אשר הצו".

למה לא מביא רש"י רק ד"ה השלישי ויהיו מובן במילא ג"כ הראשון?

גליון

הת' מנחם מענדל שי' ראטשטיין

מדריך באנק ח'

ונראה לבאר בזה שזהו דרך פרש"י בכמה מקומות. בתחילה מבאר בפשטות במי הכתוב מדבר ואחר כך מפרש הלשונות ופי' במילים בהפסוק. בד"ה אשר הצו מבאר רש"י במי הכתוב מדבר, ובד"ה הצו ביאור תוכן מילת הצו.

יש כמה דוגמאות לזה שנמצאים בפי' רש"י בתורה, ולדוגמא:

בפרשת שלח (יג, ל) כשדיבור אודות המרגלים ותשובות כלב, פי' רש"י: ד"ה ויהס כלב; השתיק את כלב. ואחר שבאור המשך הפסוק סיום ד"ה ויהס; לשון שתיקה. . . כן דרך בני אדם הרוצה לשתק אגודת אנשים אומר שייט.

'טענניס' במחנה גן ישראל

הת' מנחם מענדל ש"י ראטשטיין
מדריך באנק ח'

On the Tes Vov Tammuz, 5720 (1960), the Rebbe visited Camp Gan Yisroel in New York. He walked quickly through the entire camp, looking around carefully, together with his secretaries, Rabbi Avrohom Shemtov and Rabbi Moshe Lazar, who were very involved in running the camp, came along, as well as some other staff members.

As the Rebbe walked through the camp, he looked at everything. He suggested adding a basketball court and a handball court—and just a few weeks later, both were built. But when someone asked about building a tennis court, the Rebbe said, "There's no need."

Why did the Rebbe say there was no need for a tennis court?

גליונות

מרדכי ש"י סטאליק
יצחק ש"י טענענבוים
באנק ח'

The Torah cares about a Yid's money — התורה חסה על ממונו של ישראל — and maybe it's a waste to spend so much money on a game that only a few people can play at once.

נחום ש"י באראן
באנק ח'

In camp, the point of sports is to help us stay healthy and also to create achdus. In basketball or handball, lots of kids can play at the same time, so it brings people together. But tennis only lets one or two people play, so it doesn't help create achdus as much.

הוספה

ונפלינו' בתורת רבינו

ודאי יש לכאן ענינים פרטיים שתובעים מאתו, אבל, ישנו גם ענין כללי השייך לכל התלמידים – שצריכים להיות באופן של הבדלה מעניני העולם, ונפלינו אני ועמך, היינו, שכל תלמיד ותלמיד בעת לכתו ברחוב צריך להיות ניכר עליו שהוא שונה ("עפעס אַנדערש") מהעולם. – משיחת ב' אייר ה'ת"ת

ובכלל, צריכה להיות ההנהגה באופן של "ונפלינו" (כלשונו של כ"ק מו"ח אדמו"ר), דבר שמתבטא גם בכך שלובשים בשבת וביו"ט זיידענע זופיצעס. – ר"ד יום ה' פ' בראשית, אסרו-חג, ה'תשי"א

אפילו כשהילד קטן עדיין, ואינו יכול לקלוט את משמעותם של תורה וקדושה, יכול הוא כבר להבין שביתו שונה מביתם של אחרים – "ונפלינו". ובמילא אין הילד לומד מילדים אחרים, ואדרבה – כשרואה שילדים אחרים מתנהגים שלא כראוי ואינם נשמרים מגזל, ולוקחים משדות זרים לא רק "דודאים" של הפקר, הרי ענין זה גופא הוא עבורו הוראה ברורה שלא לנהוג כך; הוא יודע שאלו אינם חברים עבורו. – משיחת יום שמח"ת תשט"ז

קדושה כאן פירושה הבדלה, כמ"ש בסוף הסדרה: "והייתם לי קדושים וגו' ואבדיל אתכם מן העמים", דהיינו, שבנ"י צריכים להיות מובדלים מאומות העולם, כמ"ש: "ונפלינו אני ועמך מכל העם אשר על פני האדמה". . כיצד משפיעים על ילדים, ועל עצמנו, שיהי' "ונפלינו אני ועמך"? – על זה בא הציווי השלישי: "את שבתותי תשמרו". שבת – הוא אות בין הקב"ה ובנ"י, המציין ומחזק את האמונה בחידוש העולם, והוודאות שהקב"ה הוא בורא העולם ומנהיגו תמיד. – משיחת אחש"פ תשי"ז

זו היתה ההתחלה [של המתיוונים – המעתיק] – לזרוק מהחומש רח"ל את הפסוק "ונפלינו אני ועמך מכל העם אשר על פני האדמה", ולזרוק מהסידור את הפיסקא "אתה בחרתנו מכל העמים", כיון שצועקים שזה "שוביניזם", ואסור לומר זאת, כדי שלא להסתכסך עם כל העולם. ולאחרי התחלה זו – הנה כאמור לעיל ש"מצוה גוררת מצוה", והיפך של מצוה גוררת

היפך של מצוה, עד שהתחילו למשוך בערלתם: כיון שצריכים להתהלך ערום, כיון שכך נוהגים היוונים – יכירו עליו שהוא יהודי, להיותו נימול, שנכנס ב"ברית עולם" עם הקב"ה; וכיון שהוא מתבייש להיראות יהודי [היפך היסוד של כל ד' חלקי השו"ע: "אל יתבייש מפני המלעיגים", והרי זה נסיון עצום], לכן מתחילים למשוך בערלתם! – *משיחת י"ט כסלו תשל"א*

הרי זה ענין ששייך לחג השבועות – שהרי חג השבועות הוא זמן מ"ת, שאז הי' הענין ד"ונפלינו אני ועמך", היינו, שבנ"י הובדלו והופרשו מהגויים, וכאן יש כאלו שאתמול מכריזים על גויים שהם יהודים, והיום רוצים ללכת יחד עמהם לקבל את התורה! – לא זה הוא הענין של מתן-תורה! זהו ענין בלתי-רצוי גם עבור הגוי, שהרי "עכו"ם שעוסק בתורה חייב מיתה", היפך מבנ"י שהתורה היא "חיינו". – *משיחת ש"פ בחוקתי תש"ל*

וכל זה – בגלל ששוכח האמת לאמיתו, ש"ונפלינו אני ועמך מכל העם אשר על פני האדמה", והיינו, שכל מציאותו ומהותו של יהודי, הכמות והאיכות כו', היא באופן אחר לגמרי, ולא כטעות העולם שיהודי שונה מגוי רק בכך שלומד תורה ומקיים מצוות, אלא יהודי הוא מציאות אחרת לגמרי, וענינו הוא להביא זאת מן הכח אל הפועל. – *משיחת ש"פ דאה תשכ"ט*

אך הענין הוא – שבדוגמת החילוק בין בני נח לבנ"י, יש חילוק אצל בנ"י גופא בין חלק החיים שלהם שבו משתווים בחיצוניות עם ב"נ (אלא שיש אזהרה מיוחדת שבענינים אלו צריכים להתנהג באופן ש"בכל דרכיך דעהו", ולולי אזהרה מיוחדת זו הי' מקום לחשוב שבהם לא צריך להיות הענין ד"ונפלינו"), ובין הענינים שאינם שייכים לב"נ (ועאכו"כ לאלו שלמטה מהם, שאינם שומרים שבע מצוות ב"נ). – *משיחת י"א שבט תשכ"ח*

וכיון שבכל עניני ההנהגה הי' רצונם של רבותינו נשיאנו שתלמידי התמימים (שאצלם צריך להיות הענין ד"היוצא למלחמת בית דוד") יהיו בבחינת "ונפלינו" – הרי זה דבר נכון וטוב ביותר, שתלמידי הישיבה דכאן, ביחד עם תלמידי ישיבות תומכי-תמימים בכל מקום שהם, יערכו חלוקת התניא והשו"ע בפני עצמם. – *משיחת אור ליום ב' פ' נצבים-וילך, ח"י אלול, ה'תשכ"ח*

כדי שלא ידבק הרבה כו' – הנה העצה לזה היא ההתבוננות בהענין ד"אתה בחרתנו מכל העמים", באופן ד"לקחת לו גוי מקרב גוי", היינו, שגם כאשר בנ"י נמצאים במעמד ומצב שיש איזה ערך ודמיון ביניהם לבין שאר העמים, בוחר הקב"ה בהם ולוקח אותם מבין העמים, ולכן צריכה להיות הנהגתם באופן של הבדלה מכל העמים, כמ"ש "ונפלינו אני ועמך מכל העם אשר על פני האדמה", "מכל העם" דייקא, אפילו מחסידי אומות העולם. – *משיחת אחש"פ תשכ"ב*

הצטערתי לשמוע אשר אינו בקו הבריאות כ"כ, ויש אומרים אשר מזמן לזמן איז ער בא זיך אראפגעפאלן. והי' לי לפלא גדול על זה, כי ידוע, ומתבאר בכמה מקומות בתורת החסידות, אשר א חסיד דארף פילן דעם אמת - (וואס באמת איז דאס אזוי בכל הנבראים; דער ונפלינו פון חסידים און בפרט תמימים איז דאס וואס זיי דארפן דאס פילן אויך און ניט נאר פארשטיין בשכל). – *ממכתב י"א אלול השי"ת*

ט) ענין מעין "כולל" אינו מופרך (אף שחדש הוא בחב"ד), ובלבד שיבוא בהמשך לכתות הבחורים, שיהי' לזמן מוגבל, שיהיו מוכשרים לנצלם אחכ בתור ר"מ משפיעים וכיו"ב ושיתחייבו מראש ע"ז, שלא ילמדו בעוד כולל וכיו"ב, שעכ"פ חלק מהם יקדישו עצמם ללימוד חסידות ולא רק כולל דנגלה, ונפלינו. – *ממכתב י"ט שבט תשט"ז*

מוקדש
לחיזוק ההתקשרות לנשיא דורינו
כ"ק אדמו"ר זי"ע